

ולדעת רבי שמעון – מאחר שכבר נאסר בדברים אלו מהתורה, **לא חלה שבועתו עליהם**, כי אין איסור חל על איסור, ולכן כשאכלם לא עבר על מה שנאסר בשבועתו, ופטור מקרבן שבועה.

ונאמרו שני אופנים בביאור מחלוקת החכמים הללו:

א. לדברי רב ושמואל ורבי יוחנן, הכל מודים שהנשבע שלא יאכל נבילות וטריפות שקצים ורמשים לא חלה שבועתו כלל, כי כבר אסור בהם, ואין איסור חל על איסור.

והמחלוקת הנ"ל, היא **רק כשאסר דברים נוספים, כגון שנשבע שלא יאכל בשר שחוטה ובשר נבילה**.

לדעת חכמים, מאחר שכלל בשבועתו דברים אסורים ודברים מותרים, חלה שבועתו אף על הדברים האסורים [=באיסור כולל איסור חל על איסור].

ורבי שמעון אומר, שאף באופן הזה אין איסור חל על איסור.

ב. לדברי ריש לקיש, האופן שבו נחלקו חכמים ורבי שמעון, אם חלה שבועתו לאסור אותו באכילת דברים אסורים, הוא, **כשנשבע שלא יאכל פחות מכזית**, [כגון שפירש בשבועתו, שלא יאכל מהם חצי זית, ולדעת רבי עקיבא, אף כשלא פירש, שכן לדעתו לעולם השבועה אוסרת אותו בכלשהו].

ולדעת תנא קמא, מאחר שבפחות מכשיעור לא נאסר מהתורה [אף על פי שחכמים אסרוהו], כשנשבע על כך אין כאן איסור על איסור, ולכן חלה עליו השבועה, ומתחייב קרבן שבועה על אכילת הדברים הללו.

ורבי שמעון חולק, כי לדעתו, בכל איסורי תורה נאמר השיעור רק לעניין חיוב כרת או חטאת, אבל מלקות מתחייבים בכלשהו, ומאחר שמהתורה נאסר בכלשהו, לא חל על איסור זה איסור שבועה.

דף ע"ד

במי אין נוהגת שבועת העדות

כל היודע עדות לחבירו, והשביעו חבירו שיעיד בשבילו, ונשבע לו לשקר שאינו יודע עדות זו, חייב קרבן עולה ויורד, משום שבועת העדות, שנאמר, **"וְנִפְּשׁ כִּי תִחָטָא וְשִׁמְעָה קוֹל אֶלֶה וְהוּא יָד או רָאָה או יָדָע אִם לֹא יִגִּיד וְנִשָּׂא עֹנֵו ... וְהִתְוַדָּה אֲשֶׁר חָטָא עָלֶיהָ**.

לפרטים ולהזמנת ספרי "בקיזור" bekitsur@outlook.com